

ПЕТКО СИМЕОНОВ

**НА НИЩОТО В
РЪКАВА**

ОМДА

© Петко Симеонов – автор

© грозна проза

© редактор – Майя Димитрова

© Омда – оформление, предпечат и издание

ISBN 978-954-9719-86-4

*
* *

Стоя страхлив,
пред камарата
от дни.
Стоя страхлив,
смутен и още нещо,
чието име трябва да е
"камък".
"Камък"! –
безсловесно,
неподвижно нещо.
Спъват се във мен.
(Подмествам се от страх.
Значи мърдам.)
Думата не е "камък".
Медуза!
"Медуза" – безсловесно
и подвижно нещо
с цвят на желирана вода.
Стрелите се забиват в мойто тяло
бягам като игленик, покрит със тях.
Думата не е "медуза"!
Таралеж!
Животно дребно,
четирикрако,
скита нощем.
Било бозайник.
Пишело романи,
стихове,
новели.
Никой не го чете.
(Ах! Ах!)
От страх
надянал съм
бодливата си дреха.
В тъмното
мирише на петунии.
Сумтя със хремав нос.
Не виждам нищо,

или виждам нищо?
Кое?
Какво пълзи към мен?
Ах, ох, ужас.
Ето го!
Ето го!
Иде Нищото към мен,
във форма на гъсеница
с плътност на мъгла.
С дължина на автобус,
глава като варел,
варел
от 200 литра,
с уста,
устата
празен крачол.
Тече
зелена слюнка,
слюнка,
разпенен
перилен препарат.
Нищото пълзи
с беззенични очи.
Ще се престава!
Ще се навра на Нищото
в устата,
ще пълзя напред.
С отминалите дни,
със миналото свое,
ще изпълня гъсеничен търбух.
Гъсеницата
ще стане жива плът,
ще стане аз.
След ден,
след месец,
(надявам се),
ще бъда
пеперуда.
Ще литна
сред цветя,
листа
и криви, но
високи клечки.

Към Слънцето
ще се устремя.
Омръзна ми
да бъда
таралеж.
Захвърлям страхливата си броня
и – стига спор!
Напред,
напред към Нищото!
Стига, викам!
Стига на безкрайната кавга
с отминалите дни.

*
* *

Като разлюлян език метален на камбаната звънлива

идат, удрят ме и ехтят – мигове
като птици, отдавна отлетели.
Ехтят в простора на душата
и спомнят болка, страх и срам.
Ехтят със живост днешна
затворени във мен.
Ще ги пусна!
Ще бликнат с оръдейна сила на гейзери горещи.
Ще стане ясно, че вътре – в мен
е магма
и там вода не се задържа.
А камбаната –
нека се люлее!
Нейният звънтеж в душата
мене ще напомня, че съм жив.

*
* *

О, минало неоправимо, ти все там стоиш, ту огряно от ярка светлина, ту потънало в сумрака на съня.
Наново и наново срещам хора, посещавам градове, села, пътувам с автобуси, влакове и самолети. Возят ме и сам шофирам. Срещам се с един, със друг, със трети и четвърти...
Слушам, убеждавам, вземам, давам.
Лъжат ме.
(Изпитвам неудобство от лъжците, срамувам се и бързам да се съглася със тях).
Колелото се върти.
Във сметките не съм добър, но слава Богу оцелявам.
Важно е!
(Вдигам назидателно ръка!)
Важно е живот без завист.
И товара на омразата – дълбоко, дълбоко в земята закопай. Забрави!
Забрави!
Не в смисъл да не помниш. Напротив: умът до самия край да помни.
Сърцето, сърцето да забрави.
Иначе спасение няма.
Иначе – миналото оживява. Става твоя господар и промяната е невъзможна.
Без промяна – духом и тялом мреш...
О, минало неоправимо.
Блестящи дни и жалки срещи със срамни хора.
И вина, че бог или светец не съм.
Грешах като някой си човек.
Поради което –
добре е, че смъртен съм роден.

*
* *

Като дете седях над листа бял,
с часове мъдрувах, ненаписал ред,
търсех думите вълшебни,
да ги подреда на стъпала,
стълба до Небето да издигна
и от там
за вечни времена
видима да стане цялата Вселена.
Понякога написвах нещо,
дълго, дълго го поправях,
оставях го за ден и два,
четях го пак,
недоволен го накъсвах на парчета,
и наново с часове мъдрувах, ненаписал ред.
Бях дете и нищо не разбирах,
но силата, която над листа
ме държеше
от мен по-силна беше.
Много време мина от тогава.
Компютърът с десетки гигабайти памет
тъпча с думи ден и нощ.

Аз пиша и не спирам.
Не спя. Не ям.
Телефонът отдавна не звъни.
На жилището входът с хрусталак обрасна.
В кухнята прилепи летят.
Жената другаде отиде,
дори не знам къде.
Краката ми се вкорениха в пода.
Столът е вече част от мойто тяло.
Пръстите ми като кабели
в клавиатурата се впиха.
Продължавам аз да пиша.
Търся няколкото фрази,
с които начало да положа
и мигом в края да се озова.
Там – при върховния, последен

мисловен край!..
Може би това не е нормално,
може би това е някаква
природна (или социална)
грешка,
която случил съм се аз.
Но силата да търся
онова, което няма име
и го наричат Смисъл,
нехае за моята представа за нормално.
Държи ме за врата и вика ми:
пиши!
Пиши!
Защо?
Защо-о?..
Плувам в дълбокото на тишината,
плувам,
понякога се давя,
кашлям, поемам дъх и продължавам,
докога ще издържа – не знам,
но е ясно,
накрая ще се нагълтам с тишина.
Друго ясно – няма!
Значи какво?
Значи-и –
трябва да се разбере!

*
* *

Яхнал водопада на мига

разбиващ бъдещи и минали "сега",
пропадам във бушуващата бездна,
кипнала в мехури,
разпиляна в пръски,
давя се,
но надмогнал слабост,
болка,
бедрата стягам и викам
"дий!".
Държа юздите,
реката иде,

подмята ме на своята гърбина,
не падам и не слизам.
Една
е възможността да бъда –
да яхам,
аз,
ездач несръчен,
препускащия миг.

*
* *

Пред мен е пропаст,
наоколо – пустиня.
Перата си оправям,
правя мах на място,
крилете ми са яки
с тях за небето ще се хвана,
ще се залюлея в кръг
под неговия купол,
и после ще се пусна,
за да кацна
на брега отсреща.
Не че там е по-различно,
но аз ще съм прескочил пропаст.

*
* *

Когато мисълта се ражда, трябва да се улови, за да не падне и гръбнака си да счупи, хубаво да се оближе, да ѝ се отворят очите и внимателно да се положи върху нещо бяло или белезникаво. Ако проходи – ще живее. Може да излезе ялова, може да бъде многодетна. Накрая ще умре, по-често незабележимо.

Ако обаче се изпусне в мига на нейното раждане, идва гладното куче на склерозата и тутакси я изяде.

Ловци на мигове са старците безумни.

Летя като звук овеществен

във стреловидна форма

трептя с цвета на сянката във юлско утро.

Летя далеч, далеч от всяка цел,

защото всяка цел е стремеж към край.

Пребивавам във нещата като търкалян от водата камък,
замирам очукан след отеченото време.

Преди да се отърся, ме подхваща нов талаз

а те, нещата, остават и кънтят във мен,

следа върху следа незаличима,

трептя като звук овеществен.

Летя във стреловидна форма,

неспособен да се спра, забит и умрял в целта.

*
* *

Свобода без лозунги, програма и значка.

(Свобода, която няма знаме.)

Свобода без партия и държава.

Без водач.

Без Бог, светец и мъченик.

Без цар, президент и премиер.

Без принцове, князе, герои.

Без генерали, войници, полкове.

Без народ или тълпи.

Свободата без ордени, пагони и лампази.

Свободата без господари и слуги.

Свободата, която няма синоним.

Свободата, която има
мен и теб.

Всекиго поотделно.

Свободата - сам границите да градиш.

Няма друга свобода!

*
* *

Бездомник съм роден.

Нямам къща, имам кът.

Хаоса обичам, обичам недовършени неща, бягат другите от тях.

Преструвам се, че страдам, за да бъда в крак с господстващата днес и тук представа – всяко нещо да е свършено и подредено.

Преметено.

Подстригано.

Окосено.

Подрязано.

Оформено.

Зализано.

Сресано.

Скътано.

Номерирано...

Не съм от тях и не ща да бъда.

В къта искам да съм сам.

Уважаван и ценен от мен.

Но там – навън –

оттатък моята ограда.

Начертана с тебешир, издигната със плет, мрежа, камен зид или въображаема черта.

Все ми е това.

Тук, при мен, искам да съм сам,
затънал до шия в хаос необуздан.

Тогава знам, че съм фрактал,
себе си пресъздал.

На себе си съм ген –
необуздан, свободен, несътворен.

Каквото и в хаоса

(разбрахме че е мой,
ограден с въображаема ограда!)...

Рекох –

Каквото и в хаоса да сторя,

той не ще се подреди,

ще продължи да се руши до моя край,

когато на пръст ще се превърна
и сам ще стана прах
(но отбележете – част!)
от хаоса космичен,
сиреч – в дома си ще се прибера.
Бездомник съм роден,
умирам задомен.

*
* *

Жив съм, поради навици неумрели.

Те са само осакатели.

Някои куцат, други ослепели блъскат в стените на часовете.

Зная, че съм жив,

краят не е далеч, но планове за него не кроя.

Както дойде.

Важното ще бъде търпеливо да изчакам времето да изтече.

После ще се гмурна в тъмна вечност и бездиханно ще се разтопя във нея
като снежинка ненавреме полетяла.

Всъщност навън има облаци, вятър, тополов пух и бухнали дървета във
зелено.

Но смисълът го няма.

Някъде замина.

Къде?

Пак не зная.

Тук седя като цвете в неполивана саксия.

Старостта е странна и е без сумрак.

(Сумракът топъл със утробен дъх.)

Старостта е постоянно рендосвана дъска.

Всеки миг отнася дървената стружка и знаеш, че изтъняваш и ще добиеш
дебелина на нищо.

Осакатени навици тракат по моята клавиатура.

*
* *

(ако не ми се пречкат)

Прехвърлил седемдесетте, мога да напиша – не ща да ме закачат!
Мога всеки ден да нижа с логичната игла конец от мен пресукан
(от събрана дреб в душата), пет хилядите знака, като броим точки,
запетайки и enter.

На младини го правех на ръка или пишеща машина.

Рекордът ми е бил – за седмица по трийсет страници на ден.

Отчитал съм някаква халтура.

Сега наричат го "проект".

На данъкоплатците ядат парите; чиновниците вършат дейност; политиците
се хвалят, че работят.

Джипки си купуват, обикалят по света.

Както казах –

тогава правехме халтура.

Ядохме на работниците от парите; партийци се отчитаха пред горното
началство.

Въобще – нахалство.

Вземахме парите,

качвахме се на витошкия връх,

бъркаме под полите на доведените дами

и на следващия ден исках пари на заем,

за да отида до кръчмата със самотници кат мен.

Обувките ми бяха все пробити,

не можех да се движа във дъжда.

До кръчмата отивах със такси...

Тъй върви Светът:

от халтура към проект...

За кого сега?

Защо да пиша?

Кой ще ме чете?

Или с написаното кой ще се отчита?

Та аз съм твърде субективен, в себе си прибран.

И съм глупак безмерен (докато изпия кана вино).

Тогаз прозирам.

Моят адресат е веч покойник, ако се е раждал въобще, до себе си бих могъл писмо да съчиня.

Какво писмо да си изпратя?

*
* *

Не се грижи за себе си,

не ще си смогнеш.

Не чакай друг да се погрижи, твоят хоризонт се е смалил.

Растеж надолу. Тревата чака тебе да покрие.

Самотен си в килията на свойто тяло,

не се опитвай стените да разбиеш.

Надзирателят е строг и без прекъсване те наблюдава.

Контролира всяка тухла, под контрол е хоросанът, тухлите слепил, но тухлите са само видимост проклета.

Стената е бетон, зад бетона – вакуум.

В килията си прикован.

Паница супа. Смърдящ канал

(знаеш, че смърди, макар носът преди тебе да е умрял),

леглото е

продънено до пода,

столът ти се клати,

масата –

щом не можеш листовете добре да закрепши,

е телеграма, че си свършил.

Свършил всичко на този Свят.

Изпълнителят пътува със своя дилижанс.

Не искаш на перона да висиш –

когато дойде, казваш,

да влиза бързо.

Да вземе безтегловния товар и да замине по непознатото трасе.

Ти тук оставаш, за да участваш в ритуал.

Не се грижи за себе си –

добре ще се представиш.

Внимавай – носът ти трябва да е остър,

да си блед, със изтънели устни и по нещо да приличаш на поет:

чужд на публичната свада,

загърбил този свет.

